

Minik Postane

Yavuz DEMİRKIRAN

Minik Postane

Yavuz DEMİRKİRAN

Ormandaki ağaların uzun uzun, eğreli otlarının geniş geniş büyüdüğü yerin tam ortasında, çok ama çok yaşlı bir ağa kütüğü vardı. O kütüğün içinde, hayal edebileceğiniz en minik postane bulunuyordu. Küçük ahşap bir tezgâhı, bir sıra minicik mektup gözü ve biri içeri girdiğinde ding-ding diye çalan piri bir zili vardı. Bu postaneyi kimin işlettiğini tahmin edebilir misiniz? Bütün ormanın en genç postacısı, Pip adında genç bir fare!

Pip küçücüktü, neredeyse bir çam kozalağı boyundaydı; yumuşacık gri tüyleri ve açık krem rengi bir karnı vardı. Kocaman, yuvarlak, koyu kahverengi gözleri neşeyle parıldar, pembe kulakları ve burnu her sabah heyecanla kıpırdardı. Pirinç düğmeli küçük mavi bir postacı şapkası takar, sarı tokalı kırmızı bir postacı çantası taşırdı. Çantanın içinden minik rulo yapılmış mektuplar görünür, teslim edilmeye hazır beklerdi.

Pip her gün mektupları özenle ayırırdı. Ormandaki her hayvanı ve hangi mektubun kime ait olduğunu bilirdi. Sık sık uğrayan Rosie adındaki kızılgerdan kuşu, "Günaydın, Pip!" diye seslenirdi. Pip minik pembe patisiyle el sallar ve "Günaydın, Rosie! Bugün sana özel bir teslimat var!" derdi. Orman hayvanları minik postanelerini çok severdi ve Pip her mektubun arkadaşını bulmasını sağlamayı çok severdi.

Bir sabah gökyüzü karardı ve şiddetli yağmur yağmaya başladı. Yağmur yağdı da yağdı ve küçük dereler azgın ırmaklara dönüştü. Yağmur bütün teslimat yollarını silip süpürdü! Patikalar çamura döndü, köprüler akıp gitti ve ormanın öbür ucuna ulaşmanın alışılmış yolları yok oldu. Pip postanenin kapısında durup suyun yükselişini izledi ve kocaman gözleri endişeyle doldu.

Tam o sırada baykuş Ollie süzölüp Pip'in yanına usulca kondu. Ollie kıdemli postacıydı; uzun boylu ve tombuldu, sıcacık kahverengi tüyleri ve göğsünde krem rengi benekleri vardı. Yuvarlak tel gözlükler takar, boynuna yeşil bir atkı sarardı. "Yollar yok oldu, Pip," dedi Ollie sakın bir sesle. "Ne yapacağız?" Pip mektuplarla dolu çantaya baktı ve "Bu mektupları bekletemeyiz. Arkadaşlarına ulaşmaları gerek!" dedi.

Pip düşündü de düşündü. Yağmurun yağışını ve derenin akışını izledi. Sonra suyun üstünde yüzen, minik bir kayak gibi sallanan bir yaprak gördü. "Buldum!" diye haykırdı. "Mektupları dere boyunca yüzdürmek için yaprak kayıklar kullanabiliriz!" Ollie'nin kehribar rengi gözleri gözlüklerinin ardında parladı. "Akıllıca bir fikir, Pip," dedi. "Hadi deneyelim."

Pip ve Ollie aceleyle pürüzsüz yeşil yapraklar ve minik dallar topladı. Pip yaprakları küçük kayıklara dönüştürdü ve her birinin içine bir mektubu usulca yerleştirdi. "Onları denememiz gerek," dedi Pip. Tam o sırada tavşan Fern hoplayarak geldi. Basit bir kanvas posta çantası ve katlanmış yeşil bir yağmur şapkası vardı. "Ben yardım edebilirim," dedi, burnu endişeyle kıpırdasa da. "Bakalım bu kayıklar yüzecek mi."

Fern bir yaprak kayığı dereye bıraktı; kayık sallandı ve döndü. "Olamaz!" diye soluğu kesildi Fern'in. Ama Pip hemen dengede tutması için minik bir dalı omurga olarak ekledi. Yeniden denediler ve bu kez yaprak kayak dere boyunca dümdüz süzüldü. "Yaşasın!" diye sevindi Pip. "Artık mektupları su yoluyla gönderebiliriz!" Fern gülümsedi, endişesi dağıldı. "Bu harika, Pip!"

Ama bütün mektuplar dere yoluyla gidemezdi. Bazı arkadaşlar ağaçların tepesinde, sudan çok uzakta yaşıyordu. Pip başını kaldırdı ve kızılgerdan Rosie'nin tepelerinde uçtuğunu gördü. Minik patisiyle el salladı. "Rosie! Rosie!" diye seslendi. Rosie süzülüp indi; parlak turuncu-kırmızı göğsü gri ışıktaki ışıldıyordu. Göğsünün üzerinde minik sarı bir haberci kuşağı vardı. "Ne oldu, Pip?" diye sordu.

Pip planını anlattı. "Yağmur patikaları silip süpürdü, bu yüzden dere için yaprak kayıklar kullanıyoruz. Ama sen ve kuş arkadaşların mektupları gökyüzünden taşıyabilir misiniz?" Rosie'nin koyu renk gözleri parladı. "Elbette!" diye cıvıladı. "Ben ve sürüm yağmur damlalarının arasında uçabiliriz. Her mektubu teslim ederiz!" Pip'in içi ferahladı. Gökyüzünde kuşlar, dereye kayıklar olduğu sürece mektuplar kesinlikle herkese ulaşırdı.

Pip mektupları iki yığına ayırdı: dere için olanlar ve gökyüzü için olanlar. Rosie'nin bacaklarına minik su geçirmez keseler bağladı ve gökyüzü mektuplarını ona verdi. "Uçuşun güvenli olsun!" diye seslendi. Rosie sürüsünü yağmurlu gökyüzüne yönlendirdi; kanatları cesurca çırpılıyordu. Bu arada Pip ve Fern yaprak kayıkları birer birer dereye bıraktı. Küçük kayıklar sallanıp yüzüp uzaklaştı, her biri kıymetli bir mektup taşıyordu.

Bütün gün kuşlar uçtu, yaprak kayıklar yüzdü. Pip postanenin kapısından izledi; her kuş döndüğünde ya da her kayık yola çıktığında sevinçle bağırdı. Ollie yanında duruyordu, yeşil atkısı rüzgârda dalgalanıyordu. "Başardın, Pip," dedi Ollie sıcacık bir sesle. "Her şey kaybolmuş gibi görünürken bir yol buldun." Pip'in bıyıkları gururla kıpırdadı, ama bunu başaranın ekip çalışması olduğunu biliyordu.

Akşama doğru yağmur durdu ve bulutların arasından yumuşak, altın rengi bir ışık süzüldü. Kuşlar birer birer postaneye döndü, keseleri boştu. En son Rosie indi; sarı kuşağı yağmur damlalarıyla parlıyordu. "Bütün mektuplar teslim edildi!" diye duyurdu. Fern de boş dönen yaprak kayıkları saydı. "Dereden giden bütün mektuplar arkadaşlarına ulaştı!" dedi sevinçle. Pip'in kocaman yuvarlak gözleri sevinçle parladı.

Ertesi sabah ormanın dört bir yanından hayvanlar Pip'e teşekkürle geldi. Bir sincap büyükannesinden gelen bir mektubu salladı. Bir kirpi en iyi arkadaşından gelen bir notu kucakladı. "Dostluklarımızı güçlü tuttun," dediler. Pip gri tüylerinin altında kızardı. "Ollie, Rosie ve Fern olmasaydı bunu başaramazdım," dedi. "Bir de siz mektuplarınızı bize emanet etmeseydiniz."

O günden sonra ağaç kütüğünün içindeki minik postane daha da hareketlendi. Pip mavi şapkasını ve kırmızı çantasını hep elinin altında tuttu, bir sonraki yağmurlu güne her zaman hazırды. Güvenilir iletişimin dostlukları güçlü ve mutlu tuttuğunu biliyordu ve ormanın en genç postacısı olmaktan gurur duyuyordu. Ne zaman bir yaprak yüzüp geçse gülümser, küçücük bir fikrin ne kadar çok dostluk taşıyabildiğini hatırlardı.

Ve böylece, ormanın tam ortasında, küçük postane açık kaldı; bir dost uğradığında piriç zili ding-ding diye çalıyordu. Kocaman, umut dolu gözleriyle fare Pip, onları neşeyle el sallayarak karşıladı. Çünkü akıllı fikirleriniz ve yardım edecek iyi dostlarınız varsa, hiçbir yağmurun çok şiddetli, hiçbir yolun çok kayıp olmadığını öğrenmişti. Son.